

Đài Loan

Cuối tuần rồi, thôi cũng kết thúc những bài viết về xứ Đài. Bài viết đầu , tui muốn đề cập đến chuyện đang nóng là bác Tập quyết sát nhập ĐL. Bác muốn lắm vì đây là thời cơ đã tới. Virut làm thế giới suy thoái. Nước Mỹ xưa nay là cái ô che chở cho Đài nay cái ô đó lung lổ chỗ. Giờ nước Mỹ chỉ uýnh bằng miệng chớ đem quân là không dám. Lính chiến ra chiến trường sinh tử , dám chiến đấu không phải họ giỏi, họ lý ...mà họ tin tưởng cấp chỉ huy : em theo thầy, có gì thầy lo cho gia đình em....

Xem những cuộc chiến tranh của quân đội Anh , các chỉ huy luôn đi đầu. Súng bắn đùng đùng mà tỉnh bơ đúng kiểu " phớt tỉnh ăng lê ". Còn lính Mỹ bây giờ nhìn bác " tổng tư lệnh " thấy oải . Bác kêu gọi trả thù cho những người vừa bị chết bởi khủng bố. Tui thấy xiu. Chơi drone thì được, biệt kích nhảy thì thua, không ai có tinh thần đánh với người chỉ huy ề ề như vậy! Nhưng bác vẫn được yêu mến bởi cử tri đã bầu cho bác vì lập trường rút quân về bằng mọi giá từ hồi chiến tranh VN lặn. Nói cho cùng những người phản chiến vẫn có những lý do mà họ tin là đúng. Bên ngược lại thì lo cho tương lai.

Quy luật sinh tồn luôn đúng với mọi vạn vật . Mình muốn hoà bình để yên ổn làm ăn thì cũng phải mạnh mẽ, cũng phải tự bảo vệ. Hồi nhỏ tui bị bắt nạt trong trường, về méc ông anh, còn bị đòn. Ông nói phải đánh lại, đánh không lại thì ôm nó mà... cắn....Tui hồi đó ôm nhom, yếu ớt nhưng nghe lời ông anh, cố gắng ôm đối phương dù bị đánh đau lắm. Và khi tui cắn được rồi thì quên mọi đau đớn đang đổ trên đầu.Quyết không nhả.... Đó là chuyện trẻ nhỏ. Nhưng nhờ vậy mới yên ổn học hành. Muốn hoà bình phải sẵn sàng chiến tranh.

Đài Loan không như xứ khác, họ biết thân phận mình. Cái của cải họ làm được thì họ cũng phải biết cách bảo vệ nó. Suốt mấy chục năm , lúc nào họ cũng bị bắt nạt bởi lục địa. Ai cũng nghĩ thằng to bao giờ cũng oánh ăn thằng bé, theo kiểu họ đái cũng thành lũ cuốn... Vậy mà suốt chiều dài lịch sử thế giới, thằng to vẫn thua bởi thằng bé như thường.

Năm 76, cái trường tui dạy nằm trên đầu dốc của một cung đường quốc lộ 20. Sáng sớm bao giờ cũng có hàng đoàn người từ nhà đạp xe vào nương rẫy. Lên đỉnh dốc là họ ngừng lại nghỉ ngơi rồi xuống dốc. Xuống dốc phải chuẩn bị vì xe đạp hồi đó không có... thắng. Xe cũng không có cái "vè " sợ đất dính đi không được. Lúc này dép râu của bộ đội rất quý, chân mang dép râu cà vào vỏ xe làm thắng hay hơn mọi thứ (bạn thử tưởng tượng xe thò một bao bắp tám mươi ký,xuống dốc mà bóp thắng bằng dây, nó đứt là toi mạng chớ bộ).

Bữa đó tình cờ trong đám người lam lũ đó tui gặp lại Dũng, bạn học thời trung học. Năm đó là lớp 11, tui được thi tú tài, Dũng đang học dở dang nhưng hơn tôi một tuổi phải vào lính trước kỳ thi. mấy năm không biết sống chết thế nào, giờ gặp lại thì mừng lắm. Dũng bỏ buổi đi làm cùng tui kiếm vài xì tâm sự chuyện xưa.

Dũng kể vào quân trường Quang Trung học quân sự 3 tháng, rồi ra trường đánh trận An Lộc liền. Còn sống đến hôm nay là may mắn. Trận An Lộc thì mấy bạn cùng thời với tui đều biết rồi. Nó nổi tiếng với từ " tử thủ ". Nhiều sư đoàn thiện chiến miền bắc phải chịu thua, không chiếm được cái tỉnh lỵ nhỏ bé vì người lính VNCH tử thủ. Họ tử thủ cũng vì oai hùng nhưng cũng vì không còn đường thoát thân . Quốc lộ 13 bị cắt bởi sư đoàn 7 cộng sản. Hết đường lui thì phải chiến đấu đến cùng. Cái giá phải trả cho cuộc chiến đó đắt quá. Với lực lượng áp đảo, tui thấy không cần cắt đường 13 nếu chỉ cần chiếm An Lộc. Hãy để cho địch thủ một đường rút lui, đừng bao giờ dồn ai vào chân tường.

Dũng được vào ngay trận giải tỏa quốc lộ 13. Trước đó bao nhiêu binh đoàn VNCH đã không giải tỏa nổi bởi cái chiến thuật " chốt " của bên cs. Họ đào hầm kiên cố, chỉ có một đường ra là.... cái miệng hầm, không có ngõ sau. Lương thực và đạn dược chất trong hầm. Súng lớn thì vận động quân sĩ.... xích vào chân (không thắng không về). Chốt có cả ngàn đơn vị như vậy, phá được chốt này thì chốt khác mọc ra. Cả sư đoàn giải tỏa, có xe tăng yểm trợ cũng không tiến được vì chốt cũng có nghĩa là " tử thủ ".

Chiến tranh thật kỳ lạ, bao nhiêu quân thiện chiến không nhò chốt được mà đoàn quân toàn tân binh mới ra trường như Dũng lại thông được toàn bộ chốt chỉ trong một trận đánh. Dũng kể: tụi tao có biết gì đâu, nửa đêm xe GMC chở đến nơi tụ quân. Không mang súng, chỉ phát cho mỗi người mười trái lựu đạn, dặn chạy tới trước cứ thấy " lỗ " là thấy vô. Trước trận có bày heo quay nhậu với rượu đế. Nhậu từ 4 giờ sáng đến 6 giờ là sĩ quan hô xung phong. Cứ thế cầm đầu chạy đến trước, không nghe thấy tiếng đạn, chạy như đàn vịt nhưng tiếng quân sự gọi là biển người, chạy vượt qua chốt luôn, ai xấu số thì nằm lại nhưng Dũng nói số chết rất ít vì lính chạy càn chứ không bò núp núp như những lần trước. Chạy qua chốt thì quay lại thả lựu đạn vì miệng hầm hướng về trước, nếu đánh từ sau bộ đội quay súng lại không được. Toàn bộ chốt bị tiêu diệt. Lúc này quốc lộ 13 được giải tỏa và quân tiếp viện vào được An Lộc. Dũng nói tân binh chưa biết sợ, chưa nhìn thấy cái chết nên dám xung phong. Lính đánh trận lâu năm, dày trận mạc lại không dám. Rút cục chết lại nhiều hơn dù chết lai rai....

Phân tích lòng vòng từ nãy giờ để nói rằng ĐL hết đường chạy. Họ cùng đường rồi, sau lưng là biển cả. Họ biết chỉ trông vào chính mình. Họ ắt hẳn phải biết

cách nào để tự vệ. Có bạn nói lục địa thả vài trái nguyên tử nhỏ để dẫn mặt thì sao. Đại lục với ĐL cũng là.... tàu. Anh có nguyên tử thì tui cũng có thể có chứ, có điều không khoe ra thôi. Nam Hàn cũng vậy mà Nhật Bản cũng vậy. Họ đâu chịu đứng yên chờ chết. Đừng ai nghĩ mình khôn hết thiên hạ. Cái chiến tranh VN cũng vậy. Nếu người Mỹ đừng nhảy vào quậy theo cách của họ, không xong rồi bỏ chạy nói lính Việt không biết chiến đấu, tham nhũng.... thì chưa chắc biết kết thúc như thế nào. Trận chiến ĐL và lục địa chỉ do người cùng dân tộc đánh với nhau mà lịch sử từng chứng minh là ... không ai thắng ai được. Biết nhau quá mà... Nhất là bây giờ ĐL phải TỬ THỦ.

Bác Tập làm bộ tập trận chớ đánh thật hồi nào không hay. Lính tàu cứ tưởng hôm nay cũng tập thôi mà, chùng thấy trước mặt là bãi biển ĐL thì cũng xong rồi, phải tiến lên thôi chớ trốn chỗ nào. Xong trận mà còn sống thì được gọi là anh hùng, chết là liệt sĩ. Chỉ mấy ông tướng là kiểu nào cũng.... lên lon, lên chức...

Tui tin tạo hoá xoay vần, cái gì lên " đỉnh " thì sẽ đi xuống. Đời ông già mình chứng kiến nhiều vụ, đời mình cũng vậy. Trái bóng to quá sẽ nổ. Trung Quốc bành trướng hết cỡ rồi, xui lại bị dính cây kim.... Đài Loan huhu...